

Sygn. akt IIW 1032/15

RSOW 319/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Dorożyński

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Kot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 lutego 2016 roku i 25 kwietnia 2016 roku sprawy:

L. Ł. (Ł.) s. E. i J. z domu M. ur. (...) w B.,

obwinionego o to, że:

w dniu 15 lipca 2015r. około godz. 20:15 w miejscowości G., na drodze krajowej nr (...) kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 31 km/h (50/81),

- to jest za wykroczenie z art. 92a kw;

I. obwinionego ***L. Ł.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w części wstępnej wyroku czynu z art. 92a kw, przyjmując, że działał umyślnie, i za to z mocy art. 92a kw i art.24 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego ***L. Ł.*** na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca z 1973 roku o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 30,00 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt II W 1032/15

UZASADNIENIE

Zwięzłe wskazanie udowodnionych faktów oraz dowodów, na których się oparto:

W dniu 15 lipca 2015 roku około godziny 20:15 L. Ł. kierował samochodem marki A. (...) nr rej. (...) na obszarze zabudowanym w miejscowości G. na drodze DK (...), jechał od strony O.. Na wskazanym odcinku drogi poruszał się z prędkością 81 km/h. Prędkość ta została zarejestrowana przez funkcjonariusza Policji urządzeniem ULTRALYTE LTI 20-20 100LR na prostym odcinku drogi, kiedy przed samochodem L. Ł. nie poruszał się bezpośrednio inny pojazd. / dowód: zeznania świadka T. G. k.18, zapis nagrania z rozprawy z dnia 25 kwietnia 2016 roku 03:25-15:27 min; zeznania świadka S. T. 20:29-21:34 min nagrania z rozprawy z dnia 25 kwietnia 2016 roku; notatka urzędowa k. 3 akt/

Urządzenie pomiarowe miało aktualne świadectwo legalizacji. Jest to typ miernika wykonującego pomiary prędkości przy wykorzystaniu promienia laserowego. Wiązka lasera jest naprowadzana punktowo na konkretny pojazd przy użyciu celownika optycznego. W przypadku braku warunków do wykonania jednoznacznego pomiaru urządzenie nie wyświetla pomiaru tylko sygnał błędu pomiaru. Urządzenie to pozwala na dokonywanie jednoznacznych pomiarów prędkości pojazdów jadących w kolumnie./ dowód: zeznania świadków T. G. 03:25-09:39 min, S. T. 20:29-21:34 min zapis nagrania z rozprawy z dnia 25 kwietnia 2015r roku; odpis świadectwa legalizacji ponownej k.16; instrukcja obsługi przyrządu Ultralyte LTI 20-20 k.32v,42v,46 akt/.

L. Ł. jest emerytem, ma świadczenie emerytalne na poziomie 4300 zł. Nie był karany. Jest osobą żoną. / dane osobowe k. 12v akt/

Wskazanie dowodów, którym nie dano wiary:

Nie dano wary wyjaśnieniom obwinionego L. Ł., że nie przekroczył dozwolonej prędkości o 31 km/h, gdyż jechał 54 km/h, a zarejestrowana prędkość pochodzi od pojazdu, których jechał przed nim, a policjantowi nie udało się go zatrzymać do kontroli. Wyjaśnienia obwinionego nie opierają się tu na żadnej obiektywnej okoliczności, poza jego twierdzeniem, że taką prędkość odczytał na swym samochodowym prędkościomierzu. Przeciwno tym wyjaśnieniom obwinionego co do określenia prędkości mamy natomiast miarodajny i obiektywny dowód pomiaru prędkości specjalistycznym urządzeniem laserowym ULTRALYTE LTI 20-20 100 LR. Było to urządzenie sprawne z aktualnym świadectwem legalizacji. Ze zgodnych zeznań świadków S. T. i T. G. oraz instrukcji obsługi urządzenia pomiarowego wynika jasno, że wykonanie pomiaru tego typu urządzeniem jest jednoznaczne. Wiązka laserowa jest mianowicie naprowadzana punktowo na konkretny pojazd za pomocą celownika optycznego. Policjant wykonujący pomiar widzi więc dokładnie jaki pojazd namierza. Urządzenie to w wypadku braku warunków do wykonania pomiaru, nie wykona go ale wyświetli komunikat o błędzie. Nie jest zatem możliwe przesunięcie wiązki laserowej w trakcie jednego pomiaru z jednego samochodu na drugi i zarejestrowanie prędkości. Z tego właśnie powodu przy użyciu tego urządzenia mogą być wykonywane pomiary pojazdów jadących w kolumnie, bez ryzyka przypisania prędkości niewłaściwemu pojazdowi. Nie są też wiarygodne wyjaśnienia obwinionego, że w czasie wykonania pomiaru prędkości jechał przed nim inny pojazd. Przeczą temu bowiem zgodne i spójne zeznania świadków T. G. i S. T., które złożyli na rozprawie. Prawidłowość przeprowadzonego pomiaru, w szczególności przypisania go pojazdowi obwinionego, potwierdzają spójne i konsekwentne zeznania funkcjonariusza Policji T. G., który właśnie dokonywał stosownego pomiaru prędkości. Świadek jest osobą postronną wobec obwinionego, ze zdarzeniem zetknął się w toku rutynowych czynności służbowych. Brak jest po jego stronie zatem jakiegokolwiek interesu w tym, aby niesłusznie przypisać obwinionemu przekroczenie prędkości wówczas na drodze w G. a nie kierowcy innego pojazdu. Zeznaniami tego świadka należało zatem dać w całości wiarę. Wyliczenia obwinionego w jego wyjaśnieniach co do drogi hamowania mają natomiast charakter tylko czysto teoretyczny dla prędkości stałej 81 km/h, ale prędkość jego samochodu mogła od momentu pomiaru systematycznie spadać po zauważeniu patrolu policyjnego. Z zeznań świadka T. G. złożonych na rozprawie wynika zresztą, że obwiniony zjechał do punktu wykonania kontroli w sposób dynamiczny. Przedstawione zatem przez obwinionego wyliczenie do sprawy niczego nie wnosi.

Dokonane ustalenia uzasadniają przypisanie obwinionemu popełnienie zarzucanego mu czynu z art. 92a kw, jadąc bowiem w obszarze zabudowanym z prędkością 81 km/h około godziny 20:15 nie zastosował się do wynikającego z art. 20 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym ograniczenia prędkości do 50 km/h. Działal on umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wiedział mianowicie, że jedzie w obszarze zabudowanym i jakie na tym odcinku drogi publicznej obowiązuje ograniczenie prędkości.

Wymierzona kara grzywny 300 złotych jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Uwzględnić tu należy stopień przekroczenia dozwolonej prędkości o 31 km/h oraz możliwości zarobkowe i warunki majątkowe obwinionego, na co wskazuje dyrektywa wymiaru kary z art. 33§ 2 kw. Wymierzona kara grzywny może bowiem spełnić swe cele wychowawcze i prewencyjne tylko wtedy, gdy stanowi dla osoby obwinionego realną dolegliwość. Obwiniony jest natomiast osobą bardzo dobrze sytuowaną materialnie ma dochody z emerytury na poziomie 4300 zł miesięcznie. W tej sytuacji, mając na uwadze poziom przekroczenia prędkości oraz brak wcześniejszej karalności obwinionego grzywna 300 zł stanowi adekwatną reakcję na czyn obwinionego, pozostając w granicach jego możliwości zarobkowych, tworzy jednak już odpowiedni poziom dolegliwości, który powinien osiągnąć wobec niego oczekiwane cele wychowawcze kary.

O zryczałtowanych kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118§ 1 kpw i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.